

Arrest

nr. 142 548 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X,
beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 20 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de beslissingen van 8 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13 sexes).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 januari 2009 België is binnengekomen, diende op dezelfde datum een asielaanvraag in.

1.1.2. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 30 januari 2009 België is binnengekomen, samen met haar zoon E.V., diende op dezelfde datum een asielaanvraag in.

1.2.1. Op 31 juli 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.2.2. Op dezelfde datum nam de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.3.1. Op 17 december 2009, bij arrestnummer 36 124, bevestigde de Raad ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3.2. Op dezelfde datum, bij arrestnummer 36 125, bevestigde de Raad ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De verblijfsmachtigingsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de wet van 1980)

1.5. Bij aangetekende brief van 4 juni 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980.

1.6. Op 3 december 2009 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980.

1.7. Op 20 september 2009 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard in toepassing van artikel 9ter van de wet van 1980.

1.8. De verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980

1.9. Op 12 april 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980.

1.10. Op 8 oktober 2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980.

1.11.1. Op 8 oktober 2012 werd ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoekster, samen met haar zoon, de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 30 oktober 2012 dienden verzoekers, samen met hun kinderen E.V. en H.V., een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980. De aanvraag vermeldde als volgt:

"A.

Dat verzoekers bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wensen aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekers aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden als uitzonderlijke omstandigheden, alsook de Rechten van het Kind, het lopend schooljaar dat nu niet meer mag onderbroken worden en de vernietigde instructie van 19 juli 2009;

Dat het dossier gekend is onder het nummer 6 383 179;

B.

Dat verzoekers respectievelijk voor het eerst op 2 5.01.2009 politiek asiel aanvroegen in België; Dat zij ondertussen het Belgisch grondgebied niet meer verlaten hebben;

Dat verzoekers hun regularisatieaanvraag baseren op de onredelijk lange asielprocedure met schoolgaande kinderen, waarbij de procedure bij de Raad van State nog steeds loopt;

C.

Dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM;

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid;

Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling;

Dat verzoekers al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn;

Dat zij geen enkele binding meer hebben met het land van herkomst;

Dat deze redenen de aanvraag van hieruit verantwoorden en een verdere regularisatie;

Dat verzoekers humanitaire redenen en sociale bindingen laten gelden:

-dat hun kinderen in België schoollopen gedurende 4 jaren; dat het kleine Belgen zijn en goede schoolresultaten behalen; dat zij de Armeense taal niet beheersen, qua. lezen en schrijven;

-dat verzoekers Nederlands vlot spreken en lessen Nederlands gevolgd hebben;

-dat zij contacten hebben met Belgen; dat zij tal van getuigenverklaringen bijvoegen; dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven staan;

-dat zij geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde;

-dat zij werkbereid zijn en als zelfstandigen willen werken;

-dat zij beschikken over diploma's, behaald in het land van herkomst;

-dat ze een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie behaalden;

Dat gelet op de hierboven vermelde redenen verzoekers niet terugkeren kunnen naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen; dat het hierboven vermelde de uitzonderlijke redenen uitmaken;

Dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens;

Dat om hoger uitééngezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;"

1.13. Op 8 oktober 2013 werd de aanvraag van 30 oktober 2012 onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980. Deze beslissing, die verzoekers op 21 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2012 werd ingediend door :

V.V. (...)

+ echtgenote:

Z.H. (...)

+ minderjarige kinderen:

V.H. (...)

V.E. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen menen dat hun asielpcedure onredelijk lang geduurd heeft en dat hun procedure voor de Raad van State nog steeds hangende is. Daarbij komt nog dat hun kinderen schoolgaand zijn. Betrokkenen verwijzen naar een mogelijke inbreuk op de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien betrokkenen terug zouden moeten keren naar Armenië zou dit een inbreuk op hun gezinsleven betekenen en een bedreiging uitmaken voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid. Betrokkenen stellen dat niemand onderworpen mag worden aan een mensonterende behandeling. Betrokkenen stellen dat ze geen enkele binding meer hebben met het land van herkomst. Betrokkenen willen humanitaire redenen en sociale bindingen laten gelden. De kinderen zouden in België inmiddels gedurende 4 jaar school lopen. Ze zien zichzelf als kleine Belgen, ze behalen goede schoolresultaten, spreken vlot Nederlands. De kinderen zouden de Armeense taal niet beheersen, noch qua lezen noch qua schrijven. Betrokkenen volgden Nederlandse taallessen en zouden vlot Nederlands spreken. Ze onderhouden contacten met Belgen en leggen positieve getuigenverklaringen voor. Ze hebben nooit een inbreuk gepleegd op de

Belgische openbare orde. Ze zijn werkbereid en willen graag werken als zelfstandigen. Ze beschikken over diploma's en leggen ook attesten voor waaronder het attest van inburgering en het attest maatschappelijke oriëntatie. H. is ingeschreven aan het Stedelijk Instituut voor Handel en Ambachten, afdeling 'Goud en Juwelen'. De directeur en de adjunct-directeur getuigen dat zijn gedrag onberispelijk is, dat hij een enorme studie-inzet heeft en dat ze in de toekomst verder willen werken met deze leerling. E. is ingeschreven in het secundair onderwijs, afdeling 'Electriciteit - Metaal'. Kennissen getuigen dat mevrouw problemen heeft met haar schildklier. Mevrouw en mijnheer zouden zeer behulpzaam zijn.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf in België werd toegestaan in het kader van een asielaanvraag en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen hebben op 30.01.2009 een asielaanvraag ingediend. Op 21.12.2009 werd deze procedure afgesloten met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. De duur van de procedure nam ongeveer 11 maanden in beslag wat bezwaarlijk als 'onredelijk lang' kan bestempeld worden. Betrokkenen hebben op 29.03.2010 een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (13qq). Mevrouw diende op 29.05.2009 een aanvraag 9ter in. Naar aanleiding daarvan werden betrokkenen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie voor de duur van het onderzoek, tot er een beslissing kon worden genomen. Op 20.09.2012 werd een beslissing genomen: de aanvraag 9ter was ongegrond. Betrokkenen hebben een aanvraag 9bis ingediend op 12.04.2010. De aanvraag was onontvankelijk. De beslissing werd genomen op 08.10.2012 en betekend op 17.10.2012. Betrokkenen hebben op 17.10.2012 een bevel betekend om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Betrokkenen hebben dit bevel genegeerd en dienen nu opnieuw een aanvraag 9bis in. Dat betrokkenen vrezen voor hun leven en fysieke integriteit is weinig geloofwaardig omdat zij deze loutere bewering niet concretiseren en persoonlijk toepassen op hun eigen situatie.

Ze leggen ook geen enkel begin van bewijs voor. Wat het invoeren van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) betreft dient ten eerste opgemerkt te worden dat art. 8 van dit verdrag niet van toepassing is. De verplichting om via de reguliere procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geldt immers voor het hele gezin en er is dus geen sprake van het verbreken van familiale banden. Ten tweede, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van de schending van artikel 3 en 8 EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheden aanvaard te worden. Elementen van integratie vormen geen buitengewone omstandigheden. Elementen van integratie zoals de schoolattesten van de kinderen, de positieve getuigenissen, de attesten voor het volgen van taallessen, een arbeidscontract, werkbelofte, ... dienen voorgelegd te worden aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkenen kunnen een dossier samenstellen en zich bij deze procedure nog steeds laten bijstaan door hun advocate. Het schoolgaan van de kinderen was enkel toegestaan tot zolang de asielprocedure hangende was. Ook toen betrokkenen in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van de aanvraag 9ter konden de kinderen naar een Belgische school om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen wisten dat hun situatie precair was en dat ze bij een negatieve beslissing van de asielprocedure en de aanvraag 9ter vrijwillig het Belgische grondgebied dienden te verlaten. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.14.1. Op 8 oktober 2013 werd ten aanzien van verzoeker de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 21 oktober 2013, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Aan heer, die verklaart te heten

(…)

V.V.

(…)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.10.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Mijnheer heeft een bevel betekend om het grondgebied te verlaten op 17.10.2012. Betrokkene heeft er geen gevolg aan gegeven. (…)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.14.2. Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoekster, samen met de kinderen, de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 21 oktober 2013, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Aan mevrouw, die verklaart te heten

(…)

Z.H.

(…)

+ minderjarige kinderen:

V.H. (…)

V.E. (…)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.10.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkenen gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 17.10.2012. (…)”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota op dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, dit is de eerste bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als twee beslissingen tot afgifte van een inreisverbod aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de twee andere bestreden beslissingen, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de twee andere bestreden beslissingen hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van de inreisverboden kaduuk worden. Ter terechtzitting stellen verzoekers dat zij zich gedragen naar de wijsheid wat betreft de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voor hen is het inreisverbod de belangrijkste beslissing en zij vragen deze beslissingen te beoordelen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de tweede en derde vermelde bestreden beslissing ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet van 1980, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de aangevoerde rechtsregels en -beginselen en lichten dit middel verder toe als volgt:

“In casu zijn de bestreden beslissingen van 08.10.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel (sic) de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.
- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen 'buitengewone omstandigheden' kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekers in België verblijven en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat zij vlot Nederlands zouden spreken, cursus maatschappelijke oriëntatie met succes heeft gevolgd, bepaalde kwaliteiten hebben zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleem werk kunnen vinden, dat de kinderen in België school lopen, dat zij geen enkele binding meer hebben met Armenië daar zij sedert een lange periode in België verblijven, dat zij perfect geïntegreerd zijn, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoende gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

Daar de tweede beslissing (bijlage 13 sexies) d.d. 8.10.2013 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 8.10.2013 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13 sexies d.d. 8.10.2013) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

INREISVERBOD OPGELEGD AAN DE VERZOEKENDE PARTIJEN

Verzoekers wensen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekers niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg hebben gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2013, betekend op 31.05.2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

[citaat artikel 74/11, § 1 van de wet van 1980]

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekers stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bij zonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd."

3.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Er wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17 oktober 2012.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt dan ook geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering eveneens afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is, gelet op artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet dat stelt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij stippen aan dat verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij de invulling van de duur van het inreisverbod. Zo heeft verweerder een variabele termijn tussen 0 en 3 jaar die hij kan opleggen. Bijgevolg stippen zij aan dat hoe groter de discretionaire bevoegdheid is voor verweerder, des te strenger de motiveringsplicht moet worden opgevat. Indien verweerder voor de maximumtermijn van drie jaar kiest, moet deze gemotiveerd worden.

Zoals verzoekers terecht aanvoeren vereist artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat moet worden rekening gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij voeren aan dat enkel werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl nergens uit de motivering kan worden afgeleid dat er met de persoonlijke situatie van verzoekers werd rekening gehouden. Verzoekers betogen dat niet uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verweerder beschikte.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder enigszins een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zoals verzoekers terecht laat gelden, impliceert het opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de

maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Waar verweerder in de nota aanvoert dat omtrent de specifieke omstandigheden van het geval verzoekers niet aantonen welke specifieke omstandigheden *in casu* aanwezig zijn, wijst de Raad erop dat elke administratieve beslissing op zich afdoende moet worden gemotiveerd en bijgevolg elk inreisverbod conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet moet worden gemotiveerd, dat bovendien uitdrukkelijk stelt dat met de specifieke omstandigheden van elk geval moet worden rekening gehouden.

Uit de verwijzing van verweerder naar het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied te verlaten, kan niet worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zonder het bestuur de verplichting te willen opleggen te motiveren aangaande alle argumenten die in een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werden opgenomen, moet minstens uit de bestreden beslissing blijken dat er wel degelijk rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

De Raad benadrukt dat hij niet in de plaats van het bestuur het dossier kan beoordelen en vaststellen dat er mogelijks geen specifieke omstandigheden voorhanden zijn die zich verzetten tegen het opleggen van de maximumtermijn van 3 jaar.

De motivering is bijgevolg niet afdoende en niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp verklaard.

Het beroep is onontvankelijk wat de beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van 8 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing betreffende de beslissingen van 8 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van 8 oktober 2013 betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

E. COCHEZ

C. BAMPS